

Tahvisatu

KATI IMMONEN

HELSINKI
CONTEMPORARY

Bulevardi 10

TEKSTI/TEXT: MARI KRAPPALA

KATI IMMONEN on vuonna 1971 syntynyt kuvataiteilija. Hän aloitti talvisotaan liittyvän teossarjan vuonna 2006. Edelleenkin sotaan liittyvä teossarja on prosessissa. Tässä kirjassa esillä olevat työt on tehty vuosina 2006-2012. Työt pohjautuvat sota-arkistojen kuvallisiin dokumenttiaineistoihin sekä Immosen omiin muistoihin sotaa kunnioittavista rituaaleista. Hän kysyy: ‘Miten ymmärtää ja käsitellä sotaa, kun on itse nähnyt sitä vain kuvissa? Talvisodasta selviäminen on minulle osa myyttistä Suomi-kuvaa.’

Teossarjan taustaa taiteilija kuvaa historian merkinnöillä: ‘...sota sai maailmalla paljon julkisuutta, joka osaltaan nosti suomalaisten itsetuntoa ja taistelutahtoa oman maan puolesta. Talvisodan ulkomailla herättämän kiinnostuksen taustalla oli Suomeen liitetty eksotiikka – lumen ja jään keskellä Pohjolan perillä taisteli urheasti pieni sankarikansa, joka pystyi pinnistelemaan puna-armeijaa vastaan ja vaikuttamaan omaan kohtaloonsa. Rauhansopimus solmittiin maaliskuussa 1940. Monet eurooppalaiset pikkuvaltiot - Itävalta, Tšekkoslovakia, Latvia, Liettua ja Viro – olivat vuoden 1939 kuluessa alistuneet suurvaltojen niille valmistelemaan asemaan. Suomen vastarinta herätti huomiota myös koska ensimmäisen kerran pieni maa kieltäytyi hyväksymästä suurten järjestelyjä.’

Talvisadun teoksissa sadun ja konkreettisten sotatapahtumien diskurssit limittyvät, ne käyvät dialogia keskenään ja katsojan kanssa. Juuri ristiriitaisten elementtien, kuvitteellisten hahmojen ja dokumentaaristen henkilöiden yhdessäolo samassa kuvassa luo tilan katsojan kokemusvarannolle. Sadun läsnäolo antaa meille mahdollisuuden palata menneisyyteen ja siitä kerrottuihin tarinoihin ikään kuin vähemmän vastustavassa tilassa. Mitä siitä seuraa? Sodan selitykset, raportit ja historiikit ovat sinetöityjä, näin tämä oli, näin tämä pitää ajatella. Sodalla on kuitenkin henkilökohtaisempia, yksilöllisiin kokemuksiin perustuvia muistoja, jotka voivat joskus ‘lukkoja avaamalla’ saada uudenlaisia selityksiä ja hiljaisemman olotilan. Tämänkaltaisilla prosesseilla voi olla merkitys myös tulevaan, konfliktien selvittämisessä rauhanomaisemmin.

Taiteilija kertoo pitävänsä vesivärimaalauksessa: ‘tapahtuman vetisestä hetkellisyydestä; kun paperi kuivahtaa, on keskittymisen hetki ohi, ja jonkinlainen päätös on syntynyt. Toisaalta minua kiehtoo ja innostaa tuohon tekniikkaan liittyvä jonkinlainen henkinen painolasti; vesivärimaalaukseen tuntuu liittyvän paljon oletuksia helppoudesta ja toisaalta sisällön keveydestä. Omissa maalauksissani vesivärin keveys pehmentää painaviakin sisältöjä, ehkä myös tuo ne lähemmäksi katsojaa.’

KATI IMMONEN (b. 1971) is a visual artist. She began her series of works on the Finnish Winter War in 2006. The process is still ongoing. The paintings reproduced in this book were made between 2006 and 2012. They are based on documentary picture material from military archives and Immonen's own memories of rituals paying homage to the war. She asks: "How to understand and deal with war when one has only seen it in pictures? Surviving the Winter War is part of the mythical image of Finland."

The artist describes the background of her series with reference to history: "... the war gained a lot of publicity in the world, which contributed to boosting the Finns' self-confidence and will to fight for their country. In the background of other nations' interest in the Winter War lay the exoticism associated with Finland: a small heroic people fighting bravely in the Far North amidst snow and ice, putting up a resistance to the Red Army and taking their destiny in their own hands. The peace treaty was signed in March 1940. Many small nations in Europe – Austria, Czechoslovakia, Latvia, Lithuania and Estonia – had during the year 1939 submitted to the position laid out for them by the superpowers. Finland's resistance also caused attention, because for the first time, a small country refused to accept the big ones' arrangements."

In the works of Winter Fairy Tale, the discourses of fairy tale and actual war events overlap, engaging in a dialogue both with each other and with the viewer. The joint presence of conflicting elements – fictional characters and real people in the same picture – creates the space for the viewer's experience. The presence of a fairy tale enables us to go back to the past and stories told about the past in a less resisting state, as it were. What follows from that? The explanations for the war, reports and histories are sealed; this was how it was; this is how we should think about it. And yet the war had more personal memories, too, based on individual experience, which can, if "locks are opened", be given new explanations and a more tranquil state of existence. Processes like this may also be significant in terms of the future: how to solve conflicts by more peaceful means.

The artist tells us why she likes watercolour painting: "It's the watery momentariness of the event: as soon as the paper dries, the moment of concentration is over, and some kind of a decision has been made. On the other hand, I'm fascinated by the particular mental burden related to this technique: watercolour painting seems to come with a lot of assumptions on ease and the lightness of contents. In my own paintings, the light touch of the watercolour softens quite heavy contents, perhaps thus managing to bring them closer to the viewer."

MARI KRAPPALA on vuonna 1968 syntynyt taiteen tohtori ja kulttuurintutkimuksen dosentti, kuraattori ja kirjoittaja. Hän on kirjoittanut tekstit Kati Immosen talvisatusarjaan aikuisten satuna. Talvisatuteoksista oli jo tehty alustava kuvallinen taitto siinä vaiheessa kun tekstiä alettiin tuottaa. Teokset olivat tietystä kerronnallisesta järjestyksessä johon kirjoittaja suunnitteli oman tarinansa nykyhetken ja historiallisen tapahtuman välisestä dialogista. Tekstissään Mari Krappala pohtii erityisesti niitä tapoja, joilla me palaamme historiallisesti traumaattisiin ajanjaksoihin ja miten me näiden muistojemme kanssa elämme tätä hetkeä.

MARI KRAPPALA (b. 1968) is a PhD in Visual Arts, docent of cultural research, curator and writer. She has written the texts for Kati Immonen's series Winter Fairy Tales as fairy tales for adults. The visual lay-out of the works included in Winter Fairy Tale had already been made by the time the work on the text began. The paintings were in a certain narrative order within which the writer designed her own story about the dialogue between the present moment and the historical event. In her text, Mari Krappala reflects on the ways in which we live with these memories in the present moment.

Avaimia löytyy

kätköistä,

taskuista,

unesta.

Johtuuko selitysten käsittämättömyys yhteisen kielen puuttumisesta? Senkö vuoksi osa jää aina ulkopuolelle, katselee etäältä hiljaa, lähes hartaasti. Me haluamme kuitenkin palata, saapua portille ja muistella. Uusia talvisotaa käsitteleviä teoksia syntyy edelleenkin. Niissä vierauden tunne on etäinen, muiden teot ja päätökset säilyvät kysymyksinä, joskus outous on osa minua, tulkitsen ristiriitaisesti, muistoissa on yhteensopimattomia palasia enkä osaa irrottaa. Silti hyvästejä voi jättää, silloin kun mielikuvitus ja ulkoinen maailma käyvät vuoropuhelua.

Yritän tavoittaa vieraan katseellani, mutta hän vastustaa sitä. Onko siinä selityksen ydin vai palaanko etsimään toisenlaista metodia ymmärtää mennyttä? Joku kulkee ohitse, siirtyy sivummalle ja on pian poissa näköpiiristä. Hetkeksi luulin tuntevani hänet, mutta hän ei vastaa tervehdykseen ja sitten unohdan koko tapahtuman.

Yhden kohtaamani henkilön kuva löytyy lehdestä. Revin sen ja taittelen taskuuni, kuljetan sitä mukani ja voin koska tahansa kertoa henkilön tarinan, viitata paikkaan ja tapahtumaan, koska minulla on tämä todiste, kuva tummasta hahmosta ihmisjoukossa. Toista henkilöä lähdän seuraamaan yhtä hiljaisena ja epätietoisena suunnasta kuin hän itsekkin. On ehkä parempi pysyä eleissä kunnes katkonaiset lauseet, hiljaisuus ja ei-mitään ovat saaneet ymmärrettäviä nimiä.

Keys are found

in a cache,

in pockets,

in a dream.

Is it the lack of a common language that makes the explanations so hard to understand? Is that why something is always left outside, to look at from a distance, quietly, almost devoutly? And yet we want to go back, arrive at the gate and reminisce. New works on the Finnish Winter War continue to be produced. There the sense of strangeness is distant; others' deeds and decisions remain as questions; sometimes the strangeness is partly mine, I interpret conflictingly, the memories have elements that do not fit, and I am unable to detach. Yet farewells can be taken, whenever imagination and the world outside engage in a dialogue.

I try to reach the stranger with my gaze, but he resists it. Is that where the core of the explanation lies or shall I go back to look for another way of understanding the past? Somebody walks past, moves aside and is soon out of view. For a moment I thought I knew him, but he does not return my greeting, and then I forget all about it.

The picture of one person I have met is in the papers. I rip it off, fold it in my pocket, carry it with me and can now at any moment tell the person's story, refer to some place and event, because I have this piece of evidence, this picture of a dark figure in the middle of a crowd. I begin to follow the person just as quiet and ignorant of where to go as he is. It may be best to stay with gestures until fragmented sentences, silence and nothing have received understandable names.

Sadussa on kaksi aikaa. Ne ovat kaukana toisistaan. Silti niitä yhdistää jääne, traumaattinen aines, joka koteloituu kuulijoiden ja kertojien sisään ja saa erilaisia muotoja toimissa, joita jokainen sukupolvi toisensa jälkeen tuottaa. Ajat eivät palaudu toisiinsa, eikä uudempi aika toista enää sodan kauheutta sellaisenaan, jokainen aika hakee omat raakuuden muotonsa. Sadun menneessä ajassa tapahtuva on sarja unikuvia, painajaisia, unohdusta, etäisyyttä ja epäilyä. Nykyinen aika on enemmän tila, murtuma, kuin tietty ajanjakso. Siinä on selvää, ettei ikuiseksi luultu kestäkään kovin pitkään.

Kaksi aikaa kohtaavat toisensa mieleen muistumissa, palautumisissa tai painaumisissa, joissa tunteet majailevat. Yhdessä ne etsivät sävyjen vaihtelua kertomatta jäävästä, tiedostamattomassa pysyvästä, kielletystä. Barthes kutsuu näitä liikkeiksi, joissa kuljetaan '... vivahteesta toiseen kuvakudoksen päähän saakka (vivahte on silloin värin viimeinen, nimeämätön tila...)'¹

Me muistamme kuvina sen, joka merkitsee eniten. Sanat ja tapahtumat alkavat himmetä, mutta kuvat jäävät mieleen usein sellaisinaan.

The fairy tale has two times. They are far from each other. Yet they are linked by a residual, a traumatic ingredient encapsulated inside the audience and the narrators, receiving different shapes in the activities produced by each subsequent generation. The times are not reduced to each other, nor does the later period repeat the horror of war as such, but every age finds its own forms of brutality. What happens in the past of the fairy tale is a series of dream-pictures, nightmares, forgetfulness, distance and suspicion. The present time is more like a space, a rupture, than a particular period of time. It is clear to it that what was thought to last forever does not in fact last very long at all.

The two times meet in memories, recollections or imprints, where our feelings lodge. Together they seek the changing nuances of what is left untold, buried in the unconscious, denied. Barthes describes these movements as moving on "to the end of the tapestry, from one nuance to the next (the nuance is the last state of a color which can be named, the nuance is the Intractable.)"¹ What is most significant to us we remember as pictures. Words and events begin to fade, but pictures stay in the mind, often unchanged.

M a r r a s k u u n
viimeinen päivä vuonna
1939. Näen ajan arkistojen uutiskuvissa.
Etsin tarinoita, jotka tekisivät matkan
kolmekymmentäluvulle ymmärrettäväksi.
Materiaalia löytyy runsaasti sekä fiktiona että
historiikkeina, on elokuvia, kirjeitä, tutkimuksia
ja maalauksia. Uusin löytämäni teos on
”Talvisota venäläisen silmin”. Sen materiaalina
on kummankin puolen aineistoja. Yhteistä
2000-luvun tuotetulle kerronnalle on juuri
murtumakohtien kuvaaminen, sama historian
hetki näyttää erilaiselta riippuen siitä kuka
kertoo, miten kertoo, miten monesta paikasta
sama tapahtuma toistetaan päätymättä
kuitenkaan yhteiseen lopputulemaan.

Entä kerrotut muistot? Siitä ajasta ei moni
halua tai osaa puhua. Tai toistetaan fraaseja,
jotka sodan aikana olivat tarpeellisia,
niin että jaksaisi eikä antaisi periksi ja –
. Ne kerrotut tarinat ja useat kirjoitetutkin
olivat urheutta, rohkeutta, isänmaanpuolesta
uhrautumista. Sitten tulee aika, tämä hetki, jolloin
kannamme enää tiedostamattomassa sodan
traumoja. Onko sillä yhteyttä pahuuteen, jota nyt
tunnumme, joudumme vastaanottamaan tai ehkä
myös tuotamme?

The last day
of November 1939. I see the
date in the news photographs of the archive.
I am looking for new stories that would make
the journey to the 1930s understandable. There
is plenty of material, both fiction and history:
films, letters, studies and paintings. The latest
work I have come across is entitled “The Winter
War through Russian Eyes”. It includes material
from both sides. What is common to narratives
produced in the 2000s is the description of
break points. The same moment of history looks
different depending on who tells it, how it is told,
and from how many positions the same event is
repeated without, however, reaching a shared
end result.

What about memories that have been told?
Not many people want to or know how to
talk about that time. Or the same phrases
keep being repeated, those that were
necessary during the war, to persevere and
not give up and – . Those stories that were told,
and also many that were written, showed bravery,
courage and sacrifice for the fatherland. Then comes
the time, this moment, when we only carry the
traumas of the war in our unconscious. Is that
related to the evil we now feel, are subjected to,
and perhaps even produce?

Usein sodasta puhuminen alkaa kysymyksellä menneestä. Miksi sotaan päädyttiin? Selittäminen jatkuu edelleen. Vielä 2010-luvulla talvisotaa on kuvattu ja siitä on kirjoitettu niin tieteessä kuin taiteessakin. Palaamisessa ei ole kyse vain saman trauman uudelleen dokumentoinnista, siinä muokataan myös tulevaa kokemusta.

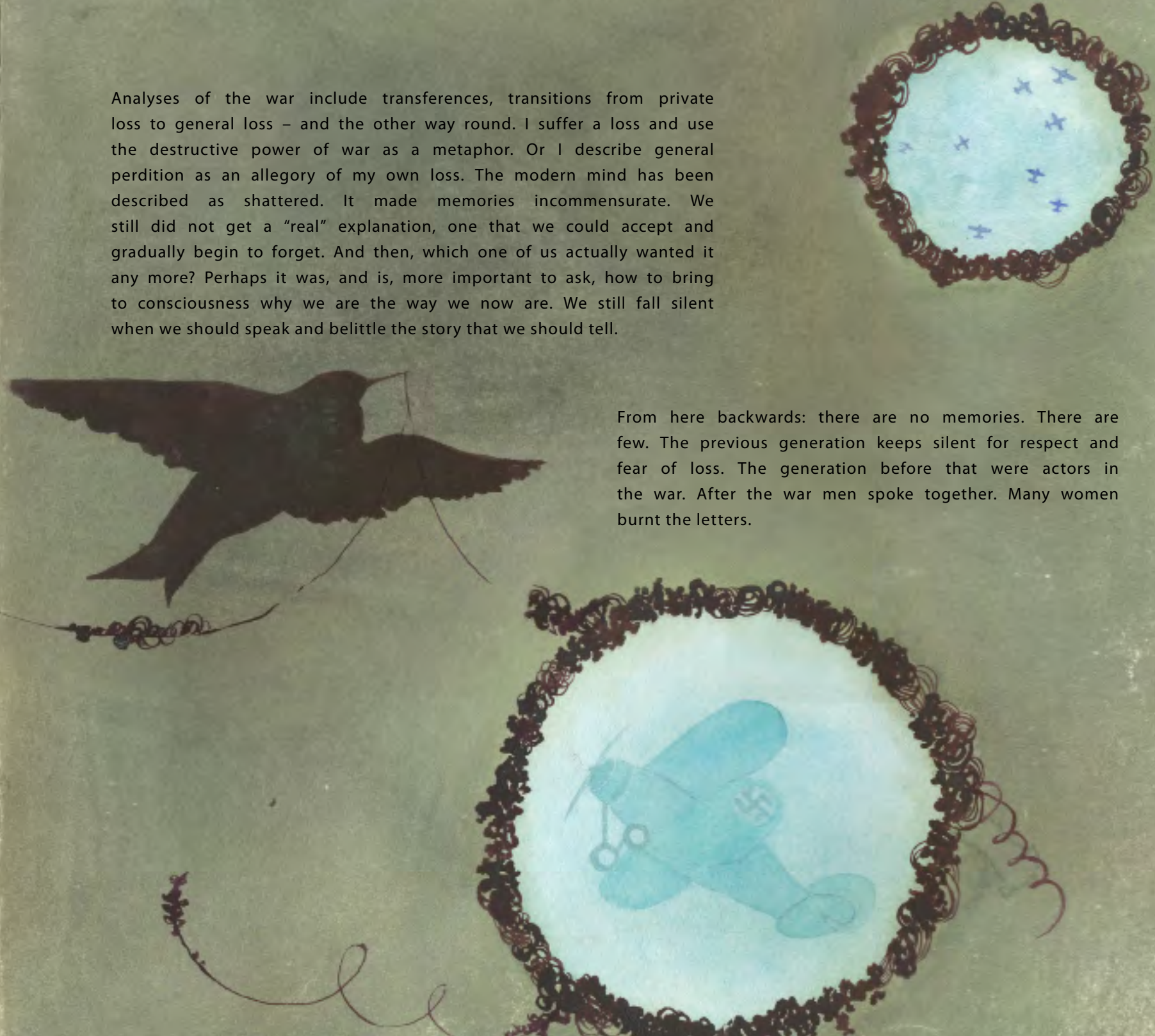
Sodan analyyseissa on transferensseja, siirtymiä yksityisestä menetyksestä yleiseen – ja toisinpäin. Minä menetän ja käytän vertauskuvana sodan tuhovoimaa. Tai kuvaan yleistä kadotusta vertauskuvana omalle menetykselleni. Modernia mieltä kuvattiin pirstaloituneena. Se teki muistoista yhteismitattomia. Me emme saaneet edelleenkään ’oikeaa’ selitystä, jonka olisi voinut hyväksyä ja alkaa unohtaa. Ja sitten, kuka meistä enää halusikaan sitä. Ehkä tärkeämpää oli, on kysyä; miten saattaa tietoisuuteen sitä, miksi olemme näin kuin me nyt olemme. Me hiljennymme edelleen, kun pitäisi puhua ja me vähättelemme, kun pitäisi kertoa.

Täältä taaksepäin: muistoja ei ole. Niitä on vähän. Edellinen sukupolvi vaikenee kunnioituksesta ja menettämisenpelosta. Sitä edellinen sukupolvi oli sota-ajan toimijoita. Sodan jälkeen miehet puhuivat keskenään. Moni nainen poltti kirjeet.

Talk about the war often begins with a question on the past. Why did we end up in war? The explanation work still continues. In the 2010s the Winter War is still described and written about in both science and art. Going back does not only mean the re-documentation of the same trauma; it also shapes future experience.

Analyses of the war include transferences, transitions from private loss to general loss – and the other way round. I suffer a loss and use the destructive power of war as a metaphor. Or I describe general perdition as an allegory of my own loss. The modern mind has been described as shattered. It made memories incommensurate. We still did not get a “real” explanation, one that we could accept and gradually begin to forget. And then, which one of us actually wanted it any more? Perhaps it was, and is, more important to ask, how to bring to consciousness why we are the way we now are. We still fall silent when we should speak and belittle the story that we should tell.

From here backwards: there are no memories. There are few. The previous generation keeps silent for respect and fear of loss. The generation before that were actors in the war. After the war men spoke together. Many women burnt the letters.

Rakkaus on läsnä, vaikka merkit tulkitaan välillä liiankin usein vääriksi todisteiksi. Dokumentit kuvaavat miten tehdään työtä, kirjoitetaan kirjeitä, odotetaan postia, hoidetaan kotia, vanhuksia, lapsia, maata, linnoitustöitä, tiedotusta.

Sodan sytyttyä yleisesti luultiin kaiken palaavan takaisin ennalleen lyhyessä ajassa. Epäuskosta on jäänyt vain vähän näkyviä jälkiä. Oli kyse rauhan menetyksestä, tilasta, joka olisi taas lähiviikkoina vakaa. Meillä oli kuvitelmia ja odotuksia.

Minä kannattelin sinua ja tulevaa, menetyksen pelko yllätti öisin, mutta päivällä sitä ei saanut ajatella. Hyvästit ovat vain väliaikaisia. Seuraavaksi, niin sinä sanoit ja minä toistin, lähtisimme yhdessä. Myöhemmin minä sanoin niin vaikka muut kielsivät. Rakkauden kaavassa lukee kerta toisensa jälkeen ympärillä olevaa uhmaten: tämä kestää ikuisuuden.

Love is present, although the signs are interpreted as false evidence, sometimes even too readily. The documents show how work gets done and letters get written, people wait for their mail, take care of the home, the elderly, the children, the land, the fortification work and the communications.

When the war broke out, it was generally believed that return to normal would come in no time. Very few traces of disbelief have remained. It was a temporary loss of peace, a state that would return to stability again in a matter of weeks. We had our beliefs and expectations.

I carried you and what was to come; the fear of loss came suddenly in the night, but in daytime, it was forbidden to think about it. Farewells were but temporary. Next time, so you said and I said the same, we would go together. Later I still said it, though others forbade me. Time and time again the formula of love says, defying the world around us: this will last forever.

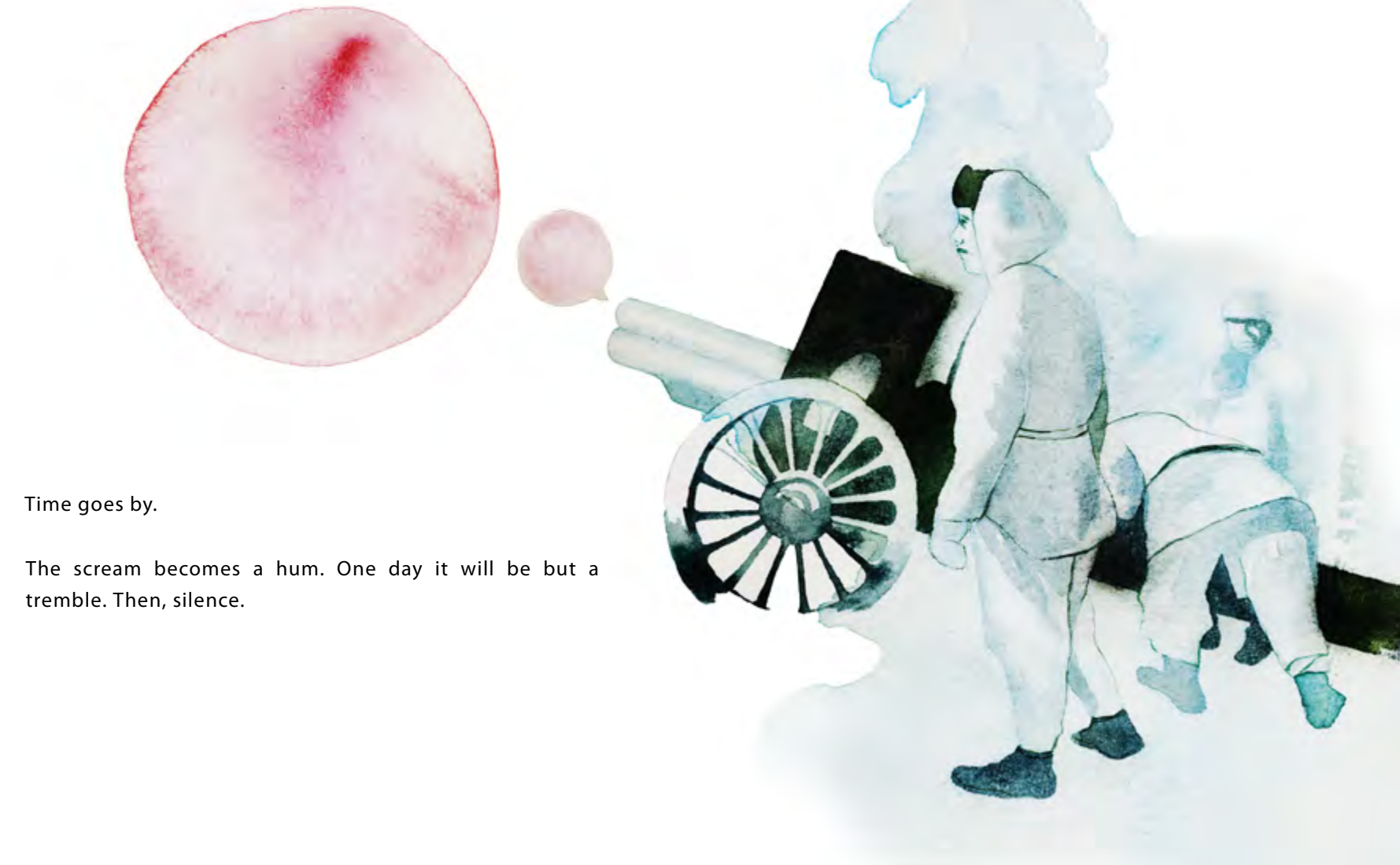
Meillä ei ole sanaa lapsensa menettäneelle vanhemmalle.

Kirkas päivä, melkein kevät, kuolleen kertomus liitetään usein vuodenaikaan, sidotaan takaisin maahan, äitimaan synnyttämä, omenapuun kukat alkavat kukkia, menetykset eivät tapahdu luonnollisessa järjestyksessä, vanhusten eleissä kuuluu olla hyvästelyä ja heillä on luopumisriittejä, nyt äidit ja isät hyvästelevät lapsiaan, lapset sisaruksiaan ja nuoret rakastettujaan.

We have no word for a parent who has lost her or his child.

A bright day, almost spring, the story of the deceased is often attached to the time of the year, tied back to the soil, borne by mother earth, apple trees about to blossom, losses do not come in their natural order, old people's gestures should contain a farewell and they have rituals for letting go, but now mothers and fathers bid farewell to their children, children to their siblings, and young people to their lovers.

Ehkä sotaan palaaminen on yritystä hamuta sellaista, jota emme muista tai tiedä. Ellei synny minkäänlaista liikettä sanomattoman tai sanattoman alueelle, jäädään kertomaan siitä mitä on kerrottu jo aiemmin.

Ensimmäisen kerran vaikenemisen kokee vanhemman sylissä. Se jää kehon muistiin. Isät lähtivät, veljet lähtivät, pojat lähtivät. He tulivat joskus takaisin, lähtivät uudelleen ja ehkä palasivat.

Kodeissa istuttiin radion ääressä hiljaisina. Vain kaikesta rajan tuntumassa tapahtuvasta tietämätön lapsi pyytää laulua. Pienempi lapsi hänen vierellään ei edes tiedä, että kaikki eivät ole kodissa läsnä.

Miten sinä muistat minut, sitä kerrataan mielessä, paikataan aukkoja, kerrotaan lapsille ja pelätään unohdusta.

Perhaps going back to war is an attempt to grope for something that we do not remember or know. Unless some movement is stirred in the area of the unworded or wordless, we will be stuck with telling what has already been told before.

The first experience of not telling comes in the lap of someone older. It stays in the memory of the body. Fathers went, brothers went, sons went. Sometimes they came back, went again, and perhaps came back.

At home, people sat quietly by the radio. Only a child who is ignorant of what is taking place at the frontier asks for a song. The latest born is not even aware that not everybody is present at the home.

How do you remember me, this is what people repeat in their minds; gaps are filled in, things are passed on to children, oblivion is feared.

Unessa näyttämöt välähtävät katkonaisesti. Ihmiset muuntuvat, joku vaihtuu toiseksi. On epävarmaa kenestä on kyse. Tila on välillä tuttu, välillä sota voisi olla toisten kokema, etäällä tästä paikasta, jossa toimitaan hetkittäin suuntaa vaihtaen, epävarmana ja avuttomana.. Uni pyyhkii pois tiedon aluista ja lopuista.

- Etkö halua puhua siitä?

- Ei, en puhu halusta.

- Mistä sitten?

- Tyhjyydestä.

- Odotan kirjettä.

In the dream the scenes flash by fitfully. People are transforming, someone becomes another. It is uncertain who is in question. Now the place is familiar, now again it could be somebody else's war, far away from this place where we act, changing the direction at times, uncertain and helpless. The dream sweeps away all knowledge of the beginning and the ends.

– Don't you want to talk about it?

– No, it's not about wanting.

– What is it about?

– The emptiness.

– I'm waiting for a letter.

Unen aikana, kun psyykkinen tila on heikentynyt, heikentyy myös vallitsevien psyykkisten voimien vastarinta torjuttua kohtaan.² Satu voi kuljettaa kuulijansa joskus samankaltaiseen heikentyneen vastustuksen tilaan.

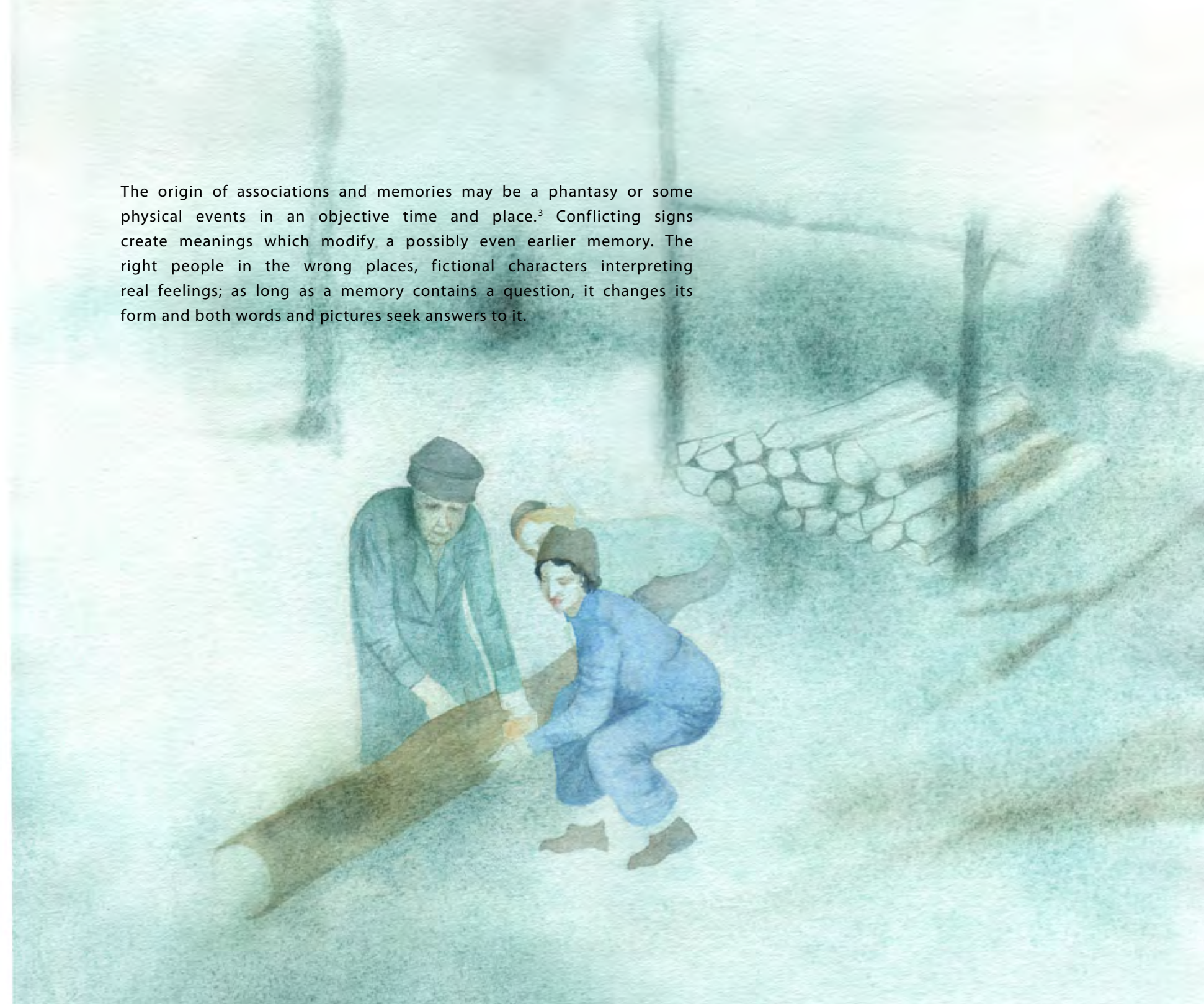

“During sleep, with the diminution of psychic activity, there enters a slackening in the strength of the resistance, which the dominant psychic forces oppose to the repressed.”² A fairy tale may transport its reader to a similar slackening of resistance.

Mielikuvien ja muistojen alkuperä voi tulla fantasiasta tai fyysisistä tapahtumista objektiivisessa ajassa ja paikassa.³ Ristiriitaisista merkeistä syntyy merkityksiä, jotka muuntavat mahdollisesti myös aiempaa muistikuvaa. Oikeat ihmiset väärissä paikoissa, kuvitteelliset hahmot tulkkeina todellisille tunteille, niin kauan kuin muisto sisältää kysymyksen, se muuntaa muotoaan ja sanat sekä kuvat etsivät sille vastauksia.

The origin of associations and memories may be a phantasy or some physical events in an objective time and place.³ Conflicting signs create meanings which modify a possibly even earlier memory. The right people in the wrong places, fictional characters interpreting real feelings; as long as a memory contains a question, it changes its form and both words and pictures seek answers to it.

Välillä sinut pitää kuvitella, kun en enää muista. Välillä imperfekti ilmaantuu vahingossa, kun puhumme sinusta. Kosketuksen muistaa koko ajan heikommin.

Sometimes I have to imagine you, when I no longer remember. Sometimes the past tense appears by accident, when we talk about you. Touch one remembers less and less strongly all the time.

On sanottu hyvästi
– ja toivottu palaamista.
On sanottu hyvästi
– ja hävitetty jäljet.
On sanottu hyvästi
– ja siirrytty todelliseen tai kuviteltuun.
On kuljettu kohti määränpäättä, ilmaannuttu
ja kadottu.

We've said our goodbyes
– and wished for a return.
We've said our goodbyes
– and destroyed the traces.
We've said our goodbyes
– and moved on to the real or imagined.
We've journeyed towards our destination,
appeared and disappeared.

"...mikäli usko unen kuvien todellisuuteen säilyy epätavallisen pitkään niin että unen näkijä ei pääse irti unestaan, kysymyksessä ei ole unen kuvien elävyyden aiheuttama virhearviointi, vaan itsenäinen psyykkinen teko, unen sisältöön liittyvä varmuus, että siinä todellakin on jotakin, joka on juuri niin kuin unen näkijä on uneksinutkin, ja on oikein uskoa tähän vakuutukseen."⁴

"If, after the dream, the reality of the dream-pictures continues unusually long so that one cannot free himself from the dream, this is not a kind of mistake in judgment called forth by the vividness of the dream-pictures, but is a psychic act in itself, an assurance which refers to the dream-content, that something in it is as real as it has been dreamed to be, and one is right to believe this assurance."⁴

Kirje äidiltä tuli perille. Sen lukivat ääneen vierellä olleet. Jokainen kuuli oman äitinsä äänen, muisti rytmin, eleet, sylin ja katseen. Kuvitteli äidin luokse palaamisen.

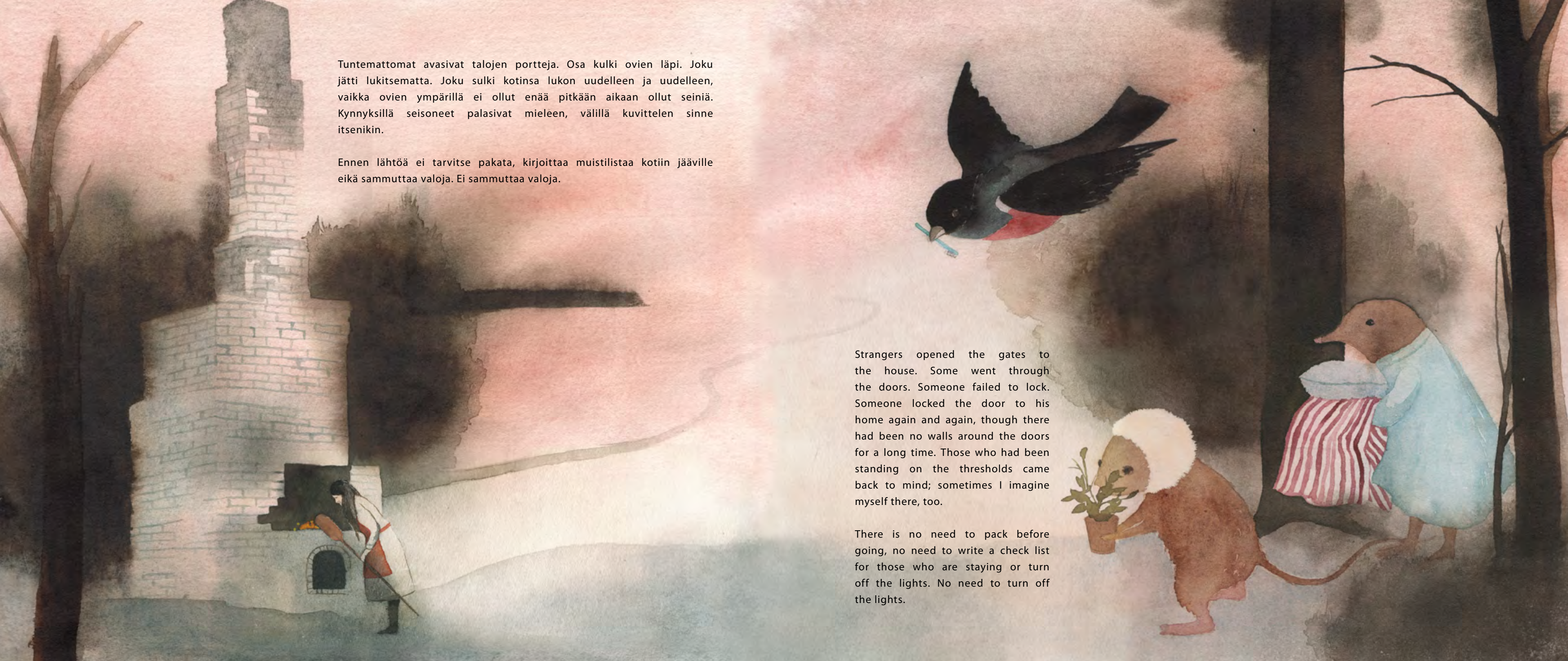
The letter from mother arrived safely. It was read out loud by those nearby. Everyone heard his own mother's voice, remembered the rhythm, gestures, lap, gaze. Imagined going back to mother.

Tuntemattomat avasivat talojen portteja. Osa kulki ovien läpi. Joku jätti lukitsematta. Joku sulki kotinsa lukon uudelleen ja uudelleen, vaikka ovien ympärillä ei ollut enää pitkään aikaan ollut seiniä. Kynnyksillä seisoneet palasivat mieleen, välillä kuvittelen sinne itsenikin.

Ennen lähtöä ei tarvitse pakata, kirjoittaa muistilistaa kotiin jääville eikä sammuttaa valoja. Ei sammuttaa valoja.

Strangers opened the gates to the house. Some went through the doors. Someone failed to lock. Someone locked the door to his home again and again, though there had been no walls around the doors for a long time. Those who had been standing on the thresholds came back to mind; sometimes I imagine myself there, too.

There is no need to pack before going, no need to write a check list for those who are staying or turn off the lights. No need to turn off the lights.

Istun maassa ja nojaan jalkaasi. Kuuntelen puhettasi. Kerroit sodasta. Kerroit levosta, päiväunesta ja luodista, joka lävisti saappaasi. Välillä sinä ehdotat, välillä minä pyydän, että menisimme jo. Kiipeämme ullakolle. Istumme saappaan vieressä. Katselemme sitä. Sama kertomus ja tapahtuma toistuu usean kesän ajan. Kunnes aina toinen henkilö kapuaa portaat ylös ja huutaa. Heti alas!

I am sitting on the ground, leaning against your leg. I am listening to you talk. You talked about the war. You talked about resting, the afternoon nap and the bullet that went through your boot. Sometimes you suggest, sometimes I ask that we go already. That we climb upstairs to the attic. That we sit next to the boot. And look at it. The same story and event are repeated during several summers. Until another person always climbs upstairs and shouts. Get down right now!

Meille syntyi edellisen vuosisadan kuluessa lukuisia reittejä pois harhoista. Freud analysoi Gradivan tarinan⁵. Siinä tulkitaan parantavia prosesseja kahdessa diskurssissa, analyysissa ja kaunokirjallisuudessa.

Tarinassa todellinen hahmo suostuu esittämään toiselle jo kauan sitten kuollutta taruhahmoa. Esittäjän toiveena on saada toinen henkilö takaisin todelliseen maailmaan, tähän hetkeen. Takaisinkutsumisen metodeja todetaan tutkimuksissa olevan useita. Historiaa muokataan, sitä esitetään tähän aikaan sovitettuna, tässä ajassa tuotetaan teos, löydetään uusi dokumentti, joka esittää kysymyksen historiaan.

Muistan lumen, jään, valkoisen ja jäljet maassa...

During the past century, we were offered numerous ways out from delusion. Freud analysed Gradiva's story⁵, interpreting the processes of healing in two discourses, analysis and fiction.

In the story, a real character accepts to play a mythical character long dead already, for the benefit of another person. The performer wishes to bring the other person back to the real world, to the here and now. The analysis states that there are several methods for recall. History is modified, it is presented applied to this time; a new work is produced during this time; a new document is discovered to pose a question on the history.

I remember the snow, the ice, the whiteness, and the traces on the ground...

Ulkona on kylmä. Kuvittelen äidin luokse palaamisen.

It is cold outside. I imagine going back to mother.

Nimeämme mennyttä, kaikki vuorollamme omina aikoinamme,
joskus huomaamattamme,

koska meillä on halu

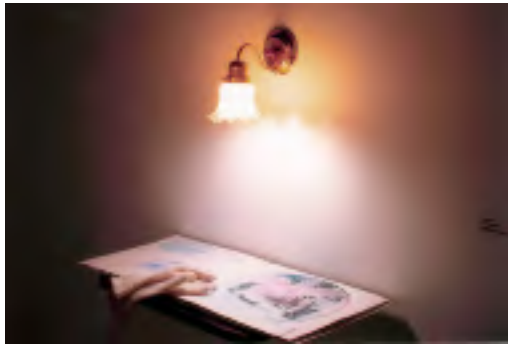
muistaa lumi, jää, valkoinen ja jäljet maassa...

We keep naming the past, each of us in turn, at our own times,
sometimes unnoticed to ourselves,

because we want to

remember the snow, the ice, the
whiteness and the traces on the
ground...

Originaalikirja Talvisatu - Original book Winter Fairy Tale 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Kotitalo - Homestead 2012
35 x 29 cm vesiväri ja tussi/ watercolour and ink

Häipyy - Disappears 2012
33,5 x 36,5 cm vesiväri ja tussi/ watercolour and ink 2012

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Ammutaan kovilla - Shooting live rounds 2009
54 x 75 cm vesiväri/ watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

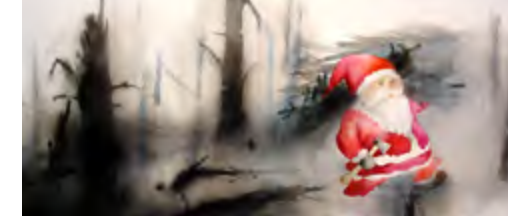
Terhosota - Acorn wars 2006
40 x 39 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Talo virran rannalla - House by the river 2012, 45 x 45 cm vesiväri ja tussi/watercolour and ink

Metsänhoitaja - Lumberjacking 2009
55,5 x 120 cm vesiväri /watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 36,5 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Toipilas - Convalescent 2012
32 x 24cm vesiväri/watercolour

Uuteen alkuun - Towards a new beginning 2012
20 x 27 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 36,5 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 73 cm vesiväri/watercolour

Originaalikirjasta - from original book 2006
33,5 x 36,5 cm vesiväri/watercolour

Jouluksi kotiin - Home for Christmas 2012
37 x 30 cm vesiväri/watercolour

Täydellinen sininen - Perfect blue 2012
25x35 cm vesiväri/watercolour

Lähteet

REFERENCES

Barthes Roland 1977/2000. Rakastuneen kielellä. Nemo. - A Lover’s Discourse. Fragments. Translated by Richard Howard, Hill & Wang, 1978.

Duras Marguerite 2008. Sodan vihkot ja muita kirjoituksia. Like. - Wartime Notebooks. Translated by Linda Coverdale. Maclehose Press.

Freud Sigmund 1907/1995. Harhakuvia ja unia W. Jensenin Gradivassa. Teoksessa Sigmund Freud, Uni ja isänmurha Kirjoituksia 1907-1928. Love kirjat. - Delusion and Dream in W. Jensen’s Gradiva. Trans. by Helen M. Downey. New York: Moffat, Yard & Co., 1917; www.bartleby.com, 2010, 34.

Hietala Veijo 1996. The End. Esseitä elävän kuvan elämästä ja kuolemasta. [“Essays on life and death in the motion pictures”] BTJ Kirjastopalvelu.

Irincheev Bair 2012. Talvisota venäläisen silmin. [The Winter War through Russian eyes”] Minerva.

Kawin Bruce F. 1978. Mindscreen. Bergman, Godard and First-Person Film. Princeton University Press - Mindscreen. Bergman, Godard and First-Person Film. Princeton University Press.

Kivimäki Ville 2013. Väitöskirjaan pohjautuva haastattelu. [Interview based on Doctoral Thesis]. Suomen kuvalehti 5/7/13.

Näre Sari 2010. Sodan kasvattamat. [“Brought up by war”] WSOY.

Näre Sari 2008. Ruma Sota: talvi- ja jatkosodan vaiettu historia. [Ugly war: the hushed history of the Winter and Continuation Wars”] WSOY.

Tepora Tuomas 2011. Sinun puolestas elää ja kuolla: Suomen liput, nationalismi ja veriuhri 1917-1945. [“To live and die for you: Finnish flags, nationalism, and blood sacrifice 1917–1945”] WSOY.

Viitteet - Notes

1. Barthes Roland 1977/2000. Rakastuneen kielellä. Nemo. A Lover’s Discourse. Fragments. Translated by Richard Howard, Hill & Wang, 1978.
2. Freud Sigmund 1907/1995. Harhakuvitelmia ja unia W.Jensenin Gradivassa. Delusion and Dream in W. Jensen’s Gradiva. Trans. by Helen M. Downey. New York: Moffat, Yard & Co., 1917; www.bartleby.com, 2010, 34.
3. Vrt. Bruce Kawinin elokuvateoria 1978, 81; Hietala 1996, 218. Cf. Bruce Kawin’s cinema theory, 1978, 81; Hietala 1996, 218.
4. Freud Sigmund 1907/1995. Harhakuvitelmia ja unia W.Jensenin Gradivassa. Delusion and Dream in W. Jensen’s Gradiva. Trans. by Helen M. Downey. New York: Moffat, Yard & Co., 1917; Bartleby.com, 2010, 26.
5. Wilhelm Jensenin vuonna 1903 kirjoittama tarina. A story written by Wilhelm Jensen in 1903

© Kati Immonen kuvat - images www.katimariaimmonen.com
Mari Krappala teksti - text

ISBN 978-952-67020-7-0

Kustantaja - Publisher:
Helsinki Contemporary

English translation by Kaisa Sivenius

Tekstin taitto ja värihallinta -
Text lay-out and colour management:
Heli Konttinen

Painopaikka - Printing house:
Finepress Oy, 2014

Paperit - Papers:
kansi- cover: Munken Pure 150 g/m²
sisäsivut - inner pages: Munken Pure 170 g/m²
Turun Kirjekuoritehdas Oy

Kiitokset - Credits:
Mari Krappala
Kaisa Sivenius
Heli Konttinen
Mika Hannula
Mikaela Lostedt
Kari Immonen
Jessika Uusitalo
Suvi Kunnas

finepress

Turun **Kirjekuoritehdas**
suoritus kyllä onnistunut (000000)